

Pippi locuiește încă în Căsuța Villekulla

Micul orășel era foarte curat și primitiv, cu străzile lui pietruite și căsuțele joase înconjurate de grădini nu foarte întinse. Oricine venea aici rămânea cu impresia că este un loc foarte retras și liniștit. Dar nu prea erau obiective turistice care să-i atragă pe vizitatori – doar unul sau două, și anume un muzeu de artă populară și o movilă ce adăpostea morminte din vremuri foarte îndepărtate. Asta era tot. Ba nu! Mai era ceva. Locuitorii puseseră indicatoare care îi îndrumau pe cei care doreau să le viziteze orășelul. Pe unul dintre ele scria cu litere mari: „Spre Muzeul de Artă Populară“; pe altul – „Spre Tumulul cel Mare“.

Dar mai exista un al treilea indicator pe care scria:

Fusese pus acolo de curînd, întrucît oamenii întrebau tot timpul care este drumul spre Căsuța Villekulla – și, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, se întîmpla mult mai des să se intereseze de asta decît de muzeu sau de tumul.

Într-o zi frumoasă de vară, în orașel își făcu apariția un domn. Dumnealui locuia într-un oraș mult mai mare; de aceea îi intrase în cap că era mai deștept și mai important decît locuitorii orașelului nostru. Desigur, asta se datora și faptului că avea o mașină mare și frumoasă și că el însuși arăta foarte impunător cu pantofii lui cei lustruiți și cu inelul gros de aur pe care îl avea pe deget. Așa că nu-i de mirare că se credea mare și tare.

Claxona întruna în timp ce conducea pe străzile orașelului, ca să fie sigur că prezența lui nu va trece neobservată.

Cînd domnul cel spilcuit zări indicatoarele începu să rîdă disprețuitor.

„«Spre Muzeul de Artă Populară» – zău așa! Își spuse. «Spre Tumulul cel Mare!» Ce *interesant!* pufni el. Ce prostie mai e și asta? Își zise cînd citi și al treilea indicator. «Spre Căsuța Villekulla.» Ce nume caraghios!”

Reflectă o clipă. O căsuță obișnuită nu putea fi un obiectiv turistic la fel de important ca un muzeu sau un tumul funerar. „Trebuie să fie un alt motiv pentru care există un indicator către această căsuță“, își zise el. În cele din urmă, ajunse la concluzia că, probabil, căsuța era de vînzare și plăcuța fusese pusă acolo pentru eventualii cumpărători. De mult intenționa domnul cel spilcuit să-și cumpere o casă într-un oraș mic, unde viața era mai tihnită decît într-unul mare. Bineînțeles, nu intenționa să locuiască acolo tot timpul, ci să vină doar din cînd în cînd, să se odihnească. În plus, într-un oraș mai mic oamenii ar fi observat mai ușor ce domn elegant și distins era el. Se hotărî să meargă imediat să vadă Căsuța Villekulla.

Tot ce avea de făcut era să o ia în direcția în care arăta indicatorul. Ajunse tocmai la periferia orașului

și abia găsi ceea ce căuta. Aici, pe o poartă ruginită, scria cu cretă roșie:

Peste gard zări o grădină plină de buruieni, copaci bătrâni acoperiți de mușchi, iarbă necosită de multă vreme și o puzderie de flori care creșteau exact cum poșteau. La celălalt capăt al grădinii se afla o casă – dar ce mai casă! Părea gata să cadă. Domnul cel spilcuit rămase cu gura căscată, holbându-se la ea. *Pe verandă era un cal!* Domnul cel spilcuit nu mai văzuse niciodată cai pe verande. Și rămăsese cu gura căscată.

Pe treptele verandei, sub soarele strălucitor, stăteau trei copilași. În mijloc era o fată cu mulți pistrui și cu două cosițe roșcovane care îi țîșneau direct din cap, într-o parte și în alta. La dreapta ei, se afla o fetiță foarte drăguță cu bucle aurii, îmbrăcată într-o rochiță

de bumbac cu pătrățele albastre, iar la stînga – un băiețel pieptănat cu grijă. Pe umărul roșcatei se cocotase o maimuțică.

Domnul cel spilcuit crezu mai întîi că nu nimerise bine. Doar nu își închipuise cineva că o casă așa dărăpănată ar putea fi scoasă la vînzare.

– Iă ascultați, copii! strigă el, cocioaba asta mizerabilă este Căsuța Villekulla?

Fata care stătea la mijloc, cea cu părul roșu ca focul, se ridică și veni către poartă. Ceilalți o urmară încetîșor.

– N-auziți? Răspundeți! spuse enervat domnul cel spilcuit, în timp ce fetița roșcată se apropia.

– Stai să chibzuiesc nițel, zise aceasta, încruntîndu-se gînditoare. Să fie oare Muzeul de Artă Populară? Nu! Tumulul cel Mare? Nu! Știu! strigă ea, este Căsuța Villekulla!

– Răspunde-mi cuviincios, zise domnul cel spilcuit, coborînd din mașină. Se hotărîse să arunce totuși o privire mai îndeaproape. Aș putea s-o dărîm și să construiesc o casă nouă, mormăi el ca pentru sine.

– Da, sigur! Hai să începem imediat! strigă fetița cea roșcată, smulgînd cîteva scînduri dintr-un gard de lîngă casă.

Domnul cel spilcuit nu îi dădu atenție. Copiii nu îl interesau și, în plus, acum avea ceva mai important la care să se gîndească. Grădina, deși neîngrijită, părea foarte plăcută și îmbietoare în lumina soarelui. Dacă

ar construi o casă nouă, ar tunde iarba, ar grebla aleile și ar planta flori frumoase, atunci chiar și un domn spilcuit ca el ar putea locui aici. Așa că se hotărî să cumpere Căsuța Villekulla.

Se uită în jur ca să vadă ce îmbunătățiri ar mai putea fi făcute. Bineînțeles că arborii cei bătrîni, acoperiți cu mușchi, vor fi tăiați. Se încruntă la stejarul cel gros și noduros. Ramurile lui se întindeau deasupra acoperișului căsuței.

– O să-l tai, zise el cu hotărîre.

Fetița cea drăguță cu rochiță în carouri scoase un țipăt.

– Pippi, ai auzit? strigă ea înspăimîntată.

Fata roșcată nu o băgă în seamă; începuse să joace șotron pe alee.

– Așa o să fac, o să pun să taie stejarul ăsta găunos, spuse cu voce tare domnul cel spilcuit.

Fetița în albastru se uită la el rugător.

– Vă rog să nu faceți asta! E un copac numai bun de urcat în el. Și e gol pe dinăuntru. Se poate sta înăuntrul lui.

– Prostii! zise domnul cel spilcuit. Ar fi trebuit să-ți dai seama că eu nu mă cațăr în copaci.

Băiețelul cel pieptănat cu grijă interveni și el cu glas îngrijorat:

– În el cresc suc de ghimbir și ciocolată, joia.

– Ia ascultați, copii, cred că v-a cam bătut soarele în cap. Dar asta nu mă privește pe mine. Am de gînd

să cumpăr această casă. Puteți să-mi spuneți unde îl găsec pe proprietar?

Fetița în rochiță cu pătrățele albastre începu să plîngă, iar băiețelul alergă către fata roșcată care încă mai juca șotron.

– Pippi, zise el, nu auzi ce zice? De ce nu faci nimic?

– De ce nu fac nimic? răspunse aceasta. Eu tot topăi de parcă viața mea ar depinde de asta, iar tu vii și-mi spui mie să fac ceva. Mai întîi încearcă tu asta, ca să vedem cum te descurci.

Se îndreptă totuși spre domnul cel spilcuit.

– Eu sînt Pippi Șosețica, iar aceștia sînt Tommy și Anhika, zise ea, arătînd către prietenii ei. Vă pot ajuta

cu ceva? Dacă e vreo casă de dărmănat sau vreun copac de tăiat, sau ceva de schimbat, trebuie doar să spunei.

– Nu mă interesează cum te cheamă. Nu mă interesează decît să aflu unde îl pot găsi pe proprietarul acestei case. Vreau s-o cumpăr.

Dar fetița roșcată, pe nume Pippi Șosețica, se întorsese deja la jocul ei.

– Proprietarul nu este disponibil momentan, zise ea. Țopăia cu mare concentrare în timp ce vorbea. Este extrem de ocupat, continuă ea, ținînd în jurul domnului celui spilcuit. Nu vreți să luați loc o clipă? Doamna vine imediat.

– Doamna? Deci proprietarul cocioabei ăsteia este o doamnă? zise încîntat domnul cel spilcuit. Cu atît mai bine. Femeile habar n-au să facă afaceri, și poate reușesc să cumpăr totul pe o nimica toată.

– Să sperăm, zise și Pippi.

Întrucît nu găsi alt loc unde să stea, domnul se așeză cu grijă pe treptele verandei. Maimuțica țină nervoasă de colo-colo pe grilajul acesteia. Tommy și Annika, cei doi copii încîntători și curați, stăteau la oarece distanță de el, privindu-l speriați.

– Locuiți aici? întrebă domnul cel spilcuit.

– Nu, răspunse Tommy, locuim alături...

– Dar venim să ne jucăm aici în fiecare zi, spuse Annika cu glas timid.

– Așa ceva nu se va mai întîmpla. Eu n-o să permit copiilor să-mi alerge prin grădină. Nu e nimic mai rău ca asta.

– Sînt întru totul de acord, se băgă în vorbă și Pippi, oprindu-se din țină pentru o clipă. Copiii ar trebui împușcați.

– Cum poți să spui așa ceva? întrebă Tommy revoltat.

– Vreau să spun că toți copiii ar trebui împușcați, zise Pippi. Dar cu asta nu am rezolva nimic, pentru că atunci nu ar mai exista niciodată domni maturi și amabili. Și ce ne-am face fără ei?

Domnul cel spilcuit se uită la părul roșcovan al lui Pippi și se hotărî să se distreze nițel necăjind-o.

– Știi care e asemănarea dintre tine și un chibrit care tocmai a fost aprins?

– Nu, dar totdeauna mi-am dorit să știu, răspunse Pippi.

Domnul cel spilcuit o trase tare de una din codițe.

– Amîndoi aveți o flacără la capăt, zise el, scuturîndu-se de rîs.

– Mă mir că nu am mai auzit asta pînă acum, replică Pippi. Se vede treaba că ne e dat să auzim multe pînă să ne cadă urechile.

Domnul cel spilcuit se holbă la ea.

– Cred că ești cel mai urît copil pe care l-am văzut vreodată.